

ALESI

dar străini și călători

1 PETRU
ghid devotional pentru grupurile mici

1 Petru

Aleși, dar străini și călători!

*Un credincios dedicat lui Dumnezeu trăiește
departe de casă, ...dar este în drum spre casă!*

Ghid de studiu

1 Petru, Ghid de studiu

© Biserica Baptistă Metanoia Arad, 2022

Str. Tribunalul Dobra nr. 8

www.bisericametanoia.ro

Calendar de studiu 1 Petru 2022

Săptămâna	Lecția	Pasaj
<i>1-6 Februarie</i>	<i>Introducere 1 Petru</i>	
7-13 Feb	Lecția 1	1 Petru 1:1-12
14-20 Feb	Lecția 2	1 Petru 1:13-21
21 Feb - 27 Feb	Lecția 3	1 Petru 1:22-2:10
28 Feb – 6 Mar	Lecția 4	1 Petru 2:11-25
<i>7-13 Martie</i>	<i>Adunarea Generală / Sărbătoarea mulțumirii</i>	
14-20 Martie	Lecția 5	1 Petru 3:1-7
<i>21-27 Martie</i>	<i>Conferința pentru familii</i>	
28 Mar - 3 Apr	Lecția 6	1 Petru 3:8-4:7
4-10 Aprilie	Lecția 7	1 Petru 4:8-19
11-17 Aprilie	Lecția 8	1 Petru 5:1-14
<i>18-24 Aprilie</i>	<i>Sărbătoarea Învierii Domnului Isus</i>	

INTRODUCERE

Autor și carte

Epistolele lui Petru, alături de cele ale lui Iacov, Ioan și Iuda fac parte din așa numitele epistole generale sau catolice (universale). Aceste epistole sunt grupate împreună deoarece nu sunt adresate în mod specific unei biserici locale.

Prima epistolă a lui Petru este adresată creștinilor rezidenți în Pont, Capadocia, Galatia, Asia și Bitinia, 5 provincii situate în nord-vestul Asiei Mici (Turcia de astăzi) și care împreună acopereau o suprafață de aproximativ 334.000 Km² (cât România și Bulgaria la un loc).

Autorul epistolei se prezintă a fi Petru, care pe parcursul epistolei se descrie pe sine ca: apostol al lui Isus Hristos (1:1), prezbiter, martor al patimilor lui Hristos, părtaș aș slavei care va fi descoperită (5:1).

Locul scrierii e cel mai probabil Roma, undeva înainte de martirajul lui Petru care a avut loc în 64-65 d.Cr. Prin urmare, epistola trebuie să fi fost scrisă cândva în anii 62-63 d.Cr.

Ocazia scrierii

Cel mai probabil, Petru scrie unor biserici care sunt formate în primul rând din credincioși proveniți dintre neamuri, deși pot exista și creștini evrei amestecați printre ei.

Situația care a determinat scrierea acestei epistolei este în principal suferința, dar fără ca ceva din scrisoare să indice tipul de persecuție organizată pe care creștinii au experimentat-o mai târziu în timpul domniilor lui Domițian și Traian.

Astfel, suferința și persecuția despre care scrie Petru sunt, fără îndoială, cele care vin din cauza angajamentului față de Isus Hristos. Petru spune că „frații voștri din toată lumea trec prin aceleași suferințe” (1 Petru 5:9). Este același tip de persecuție cu care se confruntă creștinii din toate locurile și din toate timpurile atunci când caută să trăiască pentru Hristos și să depună mărturie pentru Evanghelia într-o lume întunecată și pe moarte.

Petru are astfel în vedere ostilitatea cu care erau tratați creștinii de către cetățenii Imperiului Roman în general. Pentru că refuzau să se implice în obiceiurile cvasi-religioase, pentru că se împotriveau cu hotărâre unora din practicile imorale atât de răspândite în acea vreme și pentru că se întâlneau de multe ori separat pentru a sărbători Cina Domnului, creștinii erau priviți cu suspiciune și ostilitate.

În acest context, credincioșii sufereau din pricina criticilor, a batjocurilor, a discriminării, a marginalizării în societate și probabil că erau duși prin tribunale pentru acuzații false. Din acest motiv, Petru le scrie creștinilor care locuiau în Asia Mică și sufereau din pricina credinței lor. El îi mângâie amintindu-le de marea lor speranță legată de mântuirea pe care o au datorită morții și învierii lui Hristos și îi îndeamnă să-și păstreze cele mai înalte standarde de trăire sfântă, ca mărturie în fața celor care îi persecută.

Structură și mesaj

Spre deosebire de Pavel, care dezvoltă adeseori un concept teologic înainte să îl aplice, Petru îmbină formele de *imperativ* și *indicativ* încă de la începutul epistolei.

Epistola 1 Petru este plină nu doar de încurajare, ci și de instrucțiuni etice. Petru își îndeamnă cititorii să trăiască cu credincioșie în timpul exilului lor. Trăirea prezentului în lumina speranței gloriei viitoare este vitală pentru credincioși.

Noi suntem aleși (privilegiați, binecuvântați) de Dumnezeu, sfințiți de lucrarea Duhului prin ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus

Cristos, născuți din nou prin învierea lui Isus Cristos, păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie revelată în vremurile de apoi (1:5).

Credința noastră în Dumnezeu încercată „prin felurite încercări” are ca urmare lauda, slava și cinstea la arătarea lui Isus Cristos (1:7), când vom primi cununa slavei lui Cristos (5:4)!

Așadar, viața noastră se desfășoară între harul pe care l-am primit deja și harul pe care îl vom primi la finalul călătoriei noastre din această viață! Pe parcursul acestei călătorii suntem chemați să rămânem alipiți de acest har! (5:10-12)

Cum trăim departe de casă, noi cei care știm că vom ajunge în curând acasă? Această epistolă ne îndeamnă ca, indiferent de context, să ne trăim viața:

- continuând să trăim în acord cu statutul nostru – aleși de Dumnezeu!
- fără să pierdem din vedere ce ne așteaptă la capătul vieții – lauda, slava și cinstea oferită de către Tatăl Ceresc!

De ce este importantă și relevantă pentru noi cartea 1 Petru

Trăim într-o societate post-creștină care, de la an la an, devine din ce în ce mai asemănătoare cu societatea romană din secolul I.

La fel ca atunci, astăzi este bine să crezi în Isus, dar este jignitor pentru mulți dacă el este predicat ca singura cale către Dumnezeu. În zilele noastre, însăși ideea oricărui standard absolut al adevărului moral este privită cu ostilitate. Adevărul este considerat a fi relativ, raportat la propriile nevoi și judecați, așa că a susține că convingerile cuiva reprezintă adevărul pentru toți oamenii este inacceptabil. Adevărul teologic pare irelevant pentru majoritatea oamenilor din societatea noastră.

Controversele aprinse despre căsătoria între persoane de același sex și creșterea copiilor au relativizat standardul biblic al unui bărbat și al unei femei uniți în căsătoria sfântă rânduită de

Dumnezeu ca fiind cea mai bună și corectă casă în care ar trebui adus un copil. Imoralitatea sexuală de toate formele este la fel de publică ca și în societatea romană licențioasă. Popularizarea violenței în divertisment ne duce cu gândul la publicul însetat de sânge care se înghesuia în Colosseum pentru a vedea cum sunt măcelăriți gladiatorii.

Și totuși, biserica lui Hristos este chemată, așa cum a fost în orice timp și loc, să fie o mărturie a Evangheliei, căutând sfințirea, trăind în iubire de frați, zidind o comunitate vie în care fiecare slujește după puterea dată de Dumnezeu fiecăruia.

Ești creștin? Trăiești în această lume? Dacă da, învățăturile apostolului Petru despre identitatea creștină și stilul de viață sunt esențiale pentru creșterea ta continuă spre maturitatea spirituală. Mesajul lui Petru din secolul I devine din ce în ce mai relevant, chiar dacă în același timp, devine mai decalat față de valorile moderne, deoarece îi provoacă pe cei care îl urmează pe Hristos să știe cine sunt ei și cum să trăiască în vremuri ca acestea. Îndemnul de a trăi cu credincioșie pentru Hristos chiar și atunci când doare este un mesaj provocator, dar necesar pentru creștinii de astăzi care doresc să fie purtători ai Evangheliei în această generație.

Petru își îndeamnă cititorii să se considere niște străini și călători și să-și privească experiențele lor cu familia, prietenii și vecinii din această perspectivă. Petru nu își încurajează cititorii către separatism, ci să se implice în societatea lor. Aceasta înseamnă (1) că ei trebuie să-și mențină caracterul moral distinctiv în timp ce trăiesc în apropierea lumii păgâne și (2) că viețile lor sunt expuse în fața unei lumi care privește.

Asigurându-i că experiențele lor neplăcute sunt de fapt de așteptat, Petru stabilește principiile fundamentale care le vor transforma identitatea de sine și le vor permite să ia decizii corecte despre cum să trăiască. Scopul nu este de a izola creștinii de societatea lor, ci de a permite creștinilor să-și reformeze prioritățile, valorile, practicile și obiceiurile bazate pe principiile împărăției lui

Dumnezeu și nu ale Cezarului, pe cerințele Evangheliei lui Isus Hristos și nu pe cele ale unui stil de viață păgân.

Prin urmare, Petru nu sugerează ca cititorii săi să aleagă din societatea lor anumite activități sau practici sau credințe care sunt în concordanță cu creștinismul; el pune alegerile de viață ale creștinului pe un cu totul alt plan: să calce pe urmele lui Isus în ascultare de Dumnezeu, chiar și atunci când doare.

Creștinul trăiește din valori și priorități complet diferite de cele ale unei societăți care îl respinge pe Dumnezeu, chiar și atunci când creștinul își împlinește rolul în societate. Din acest motiv, mesajul lui Petru este atât de provocator pentru credincios, deoarece cere ca fiecare acțiune și decizie să fie motivată și justificată de valorile și prioritățile exemplificate de pilda lui Hristos.

Notiçe

Lecția 1

1 Petru 1:1-12

Trăind într-o lume care nu este casa noastră

I. Explicarea lecției

Observarea textului

Petru a scris prima sa epistolă pentru a-i încuraja pe creștini să rămână fermi în credință în fața suferinței și în lumina moștenirii glorioase. În primul verset, Petru se adresează cititorilor săi numindu-i „peregrini aleși”, iar aceste cuvinte încapsulează temele cheie ale întregii scrisori.

Poporul lui Dumnezeu a fost ales de Dumnezeu și, prin urmare, este pus deoparte și distinct față de lume. Ei sunt ai lui Dumnezeu, nu ai acestei lumi. Ca „peregrini/străini”, ei trăiesc într-un loc care nu este casa lor, iar acest lucru îi lasă într-o poziție vulnerabilă. Totuși, ca exilați care trăiesc departe de căminul lor ceresc, ei sunt chemați să trăiască ca martori credincioși ai lui Hristos în această lume, chiar dacă așteaptă cu nerăbdare „cununa slavei” care îi așteaptă în lumea viitoare (1 Pet. 5:4). Ca martori ai lui Hristos, ei trebuie să privească la Hristos, care la rândul Lui a suferit pentru a-și răscumpăra poporul din veacul prezent și a intrat în slavă. Hristos este astfel Mântuitorul și exemplul lor.

Petru folosește termenul „străin” pentru a-și distanța cititorii de influența societății. Datorită nașterii din nou în Hristos, ei sunt copii ai lui Dumnezeu, cetățeni ai Împărăției lui Dumnezeu și, prin urmare, au devenit „străini” față de societatea în care trăiesc. De aceea, Petru vrea ca cititorii săi să se identifice ca având un scop, valori și standarde care provin din alt loc, nu din societatea romană. Și acesta este un adevăr pentru toți creștinii, în orice moment, în orice context.

Suferința intră în scenă atunci când un creștin trăiește după un standard străin societății sale și este insultat pentru asta. Acesta este genul de suferință despre care vorbește Petru, suferința pentru că cineva trăiește ca creștin. Și care duce la un tip de persecuție ce poate amenința toți creștinii de pretutindeni, pur și simplu pentru că se străduiesc să trăiască credincioși viața creștină.

Scrisoarea lui Petru nu a fost scrisă pentru a-i instrui pe credincioși ce să facă *dacă* experimentează suferința, ci pentru a-i pregăti pentru momentele *când* o vor experimenta. Credința și suferința nu se exclud reciproc, ci dimpotrivă. De la începutul Bisericii, creștinii s-au confruntat mereu cu opoziție și am fi naivi să ne așteptăm la ceva diferit. Dar dacă suferința este o certitudine pentru viața creștină, aceasta nu ar trebui să fie o sursă de descurajare pentru cei care îl urmează pe Hristos. Din această cauză, ar trebui să ne punem speranța nu în circumstanțele noastre temporare, ci în viața nouă pe care o avem prin Hristos.

Uneori, oamenii aleg să păcătuiescă mai degrabă decât să se confrunte cu suferința care ar veni din alegerea de a face ceea ce este corect. De aceea, Petru își scrie epistola ca să ne spună că: *Este mai bine să suferi decât să păcătuiești!*

Interpretarea textului

Nimănui nu-i place respingerea. Nu este niciodată confortabil să te simți ca un străin, dar te-ar putea surprinde să știi că face parte din identitatea noastră ca creștini în această lume. Aceasta este una dintre temele principale ale epistolei – exilul. Statutul destinatariilor scrisorii lui Petru s-a schimbat – nu neapărat din cauza unei schimbări geografice, ci din cauza credinței lor în Isus Hristos.

La fel ca ei, în Hristos, am devenit cetățeni ai cerului și speranța noastră nu mai stă în viața noastră de astăzi, ci în a doua venire a Mântuitorului nostru.

II. Discuții la grup: Întrebări/Aplicații

Întrebarea 1: Te-ai simțit vreodată străin față de lumea din jurul tău? Adu-ți aminte de un moment din viața ta în care ai simțit că nu aparții aceluși loc, sau de un moment în care ai fost lăsat pe dinafară ori exclus de la ceva (poate dintr-un joc din timpul școlii, un grup de prieteni sau un eveniment planificat).

Cum ai răspuns la faptul că ai fost lăsat afară? Ce emoții a stârnit în tine?

Întrebarea 2: În ce fel sunt creștinii de astăzi „străini” în lume? Care sunt câteva exemple de moduri în care te-ai simțit ca un străin din cauza credinței tale?

Întrebarea 3: Ce înseamnă pentru tine nașterea din nou? (vezi 1 Pt. 1:3, dar și Ioan 3:1-12). Te consideri un om născut din nou? Dacă da, cum se vede acest lucru în exterior?

Întrebarea 4: Cu ce provocări/suferințe te confrunți în acest moment care te-ar putea ispiti să te îndepărtezi de la a fi credincios lui Dumnezeu (modalități prin care ai putea fi tentat să îți compromiți credința în Isus pentru a păstra o slujbă, pentru a arăta mai bine în ochii altcuiva, pentru a nu face o scenă sau dintr-un alt motiv)?

Întrebarea 5: Cum te ajută adevărul despre identitatea ta în Hristos să modeleze modul în care răspunzi la suferință și ostilitate? Ce s-ar putea schimba în comportamentul tău în lumina adevărului că suferința ta nu este niciodată o surpriză pentru Dumnezeu?

Notiçe

Lecția 2

1 Petru 1:13-21

Căutăm sfințirea în toată purtarea, motivați de relația cu Tatăl

I. Explicarea lecției

După ce ne prezintă harul nemăsurat primit de la Dumnezeu prin faptul că am fost aleși, născuți din nou și mântuiți, în restul scrierii Petru încurajează creștinii la diverse acțiuni.

Îndemnul cu care începe și care este cel mai evident în acest pasaj este chemarea la sfințire. Pasajul începe cu 3 imperative:

(i) Încingeți-vă coapsele minții. Aceasta este imaginea unei persoane care este îmbrăcată într-o robă și se încinge la mijloc cu o curea astfel încât să se poată mișca mult mai ușor, fără să fie împiedicată de haină. Acest procedeu trebuie aplicat minții, așadar, ni se sugerează că mintea este și ea implicată în procesul de sfințire.

(ii) Fiți treji (sobri). Aceasta este starea opusă beției, stare în care persoana este conectată la mediul înconjurător, nu este amortițată sau complet deconectată de ce se întâmplă în jur.

(iii) Puneți-vă toată nădejdea în harul ce va fi adus la arătarea lui Isus. „Puneți-vă toată nădejdea” poate fi echivalat cu „nădăjduiți până la final”. Nimeni nu poate trece prin suferință fără a nădăjdui în ceva. Petru îndeamnă ca toată nădejdea noastră să fie îndreptată spre venirea lui Isus, nu spre îmbunătățirea situațiilor pământești.

În continuare ne sunt prezentate câteva mijloace ce vor ajuta credinciosul în lupta pentru sfințenie.

Mai întâi și mai întâi, în lupta pentru sfințire avem nevoie de o „minte luminată”. În versetul 14 suntem chemați să nu mai facem ceea ce făceam atunci când eram în neștiință. Dumnezeu ne-a luminat mințile și acum nu suntem în neștiință, știm mai bine să

discernem între ce este bine și ce este rău. De aceea trebuie în continuare să ne încingem coapsele minții.

Mai apoi trebuie să privim la caracterul lui Dumnezeu. Suntem chemați să fim sfinți pentru că Dumnezeu este sfânt. Am fost răscumparați și înfiați în familia Lui, și prin urmare, precum un copil învață imitând acțiunile și vorbele părinților, și noi suntem chemați să Îl imităm pe Tatăl nostru pentru a dezvolta un caracter asemenea Lui!

Un alt lucru care ne poate ajuta în lupta noastră pentru o trăire în sfințire este perspectiva judecății viitoare. În v.17, Petru ne amintește că va fi o judecată. Toate faptele noastre vor sta înaintea Dreptului Judecător, de aceea să trăim cu frică. Aici termenul „frică” nu înseamnă teroare, ci, fiindcă la începutul versetului ni se spune că acest Judecător este și Tatăl nostru, atitudinea noastră trebuie să fie una de reverență și de respect adânc. Este acea frică de a nu supăra pe cineva care te iubește foarte mult.

Nu în ultimul rând, în lupta noastră trebuie să ne aducem aminte din nou și nou de costul sfințirii plătit de Dumnezeu în locul nostru. Versetul 19 ne arată prețul care a fost plătit pentru ca noi să putem fi sfințiți: sângele scump al lui Hristos.

II. Discuții la grup: întrebări/aplicații

Întrebarea 1: Să nu uităm că audiența aposolului Petru trece prin suferință. De ce crezi că primul îndemn pe care îl face Petru unor oameni care suferă are de-a face cu sfințenia?

Întrebarea 2: De ce le spune Petru unor oameni care trec prin suferințe să fie treji? Poate suferința să te deconecteze de la realitate?

Întrebarea 3: Cum ne încingem coapsele minții noastre?

Întrebarea 4: Cum poate creștinul să nu se lase târât în poftele ce le avea odinioară?

Notiçe

Lecția 3

1 Petru 1:22-2:10

Iubim poporul lui Dumnezeu, din care facem parte prin îndurarea lui Dumnezeu, știind că vom rămâne veșnic împreună!

I. Explicarea lecției

Cu siguranță că ați auzit spunându-se: „lasă ca știu eu cum e treaba asta cu biserica! Câtă ură există între voi și cum vă bârfiți unii pe alții.”. Oricât de dureros e să auzi astfel de cuvinte, realitatea ne arată că cei credincioși nu se înțeleg între ei tot timpul. În multe cazuri, cei necredincioși nu se pot apropia de biserică deoarece însăși cei din biserică nu au relații sănătoase unii cu alții.

Textul de astăzi, așa cum spune și titlul, are de a face cu iubirea poporului lui Dumnezeu. Un teritoriu greu încercat de-a lungul veacurilor și în care Satan are de multe ori sorți de izbândă e acela al iubirii, sau mai degrabă a lipsei iubirii din mijlocul poporului lui Dumnezeu. În vechime, o cetate era ușor de cucerit atunci când zidurile ei erau surpate și neprotejate. Tot astfel, o comunitate de credincioși e ușor de destrămat atunci când iubirea se stinge, iar în locul acesteia își fac loc ura, invidia, mândria, sau chiar dezbinarea.

Ce fel de iubire trebuie să avem față de cei din comunitate? Cum trebuie să ne raportăm unii la alții? Care sunt efectele lipsei de iubire față de cei din comunitate?

Răspunsul la aceste întrebări le vom afla în acest pasaj, o lecție de luat și aplicat în primul rând individual, însă mai apoi și comunitar.

Interpretarea textului

La o primă citire a textului, putem ușor presupune că Petru sare de la un subiect la altul, de la personal la comunitar, și apoi invers,

Însă apostolul enunță câteva adevăruri fundamentale, care sunt strâns legate între ele.

În acest paragraf, Petru caută să le aducă aminte destinatarilor epistolei de responsabilitatea pe care o au unii față de alții tocmai datorită identității obținute prin faptul că s-au apropiat de Cristos. Cu alte cuvinte, Petru leagă schimbarea personală de trăirea comunitară. Mai mult, Petru nu doar că le aduce aminte de indentitatea lor personală si comunitară, ci și de scopul lor ca trup al lui Cristos.

II. Discuții la grup: întrebări/aplicații

Întrebarea 1: Cum se manifestă o dragoste prefăcută/falsă? Cum putem face diferența între o dragoste sinceră și una prefăcută? Dați exemple din Scriptură.

Întrebarea 2: Ce trebuie să facem ca să avem o iubire neprefăcută/sinceră? Citește textul din 1 Petru 1:22-25 și 1 Petru 2:1-4.

În secțiunea 2:4-10 observăm care trebuie să fie perspectiva corectă a credincioșilor față de biserică, mai exact unii față de alții. Cu siguranță că suntem diferiți ca personalitate, context social, păreri politice, gusturi muzicale, etc. Sunt atât multe lucruri care pot pune o barieră între noi și ne pot descuraja în a lega relații. Ca și în vremea lui Petru, și astăzi există multe diferențe între credincioșii din aceeași biserică. Petru însă pune accentul pe ceea ce avem în comun ca și credincioși, ca și trup a lui Cristos. Mai mult, Petru definește clar care trebuie să fie scopul unei comunități de credincioși, acolo unde sunt ei așezați.

Întrebarea 3: Fă o listă cu termenii folosiți de Petru în cap. 2:5-10 pentru a descrie Biserica. Care dintre acești termeni îți vorbește într-un mod deosebit? Împărtășește împreună cu cei din grupul mic.

Întrebarea 4: La ce anume suntem chemați ca și „Pietre vii”? Conform cu ceea ce scrie Petru, care e scopul final? Ce înseamnă concret acest lucru?

Analizează-te! O lecție nu poate fi folositoare dacă o tratăm doar la nivel teoretic, fără a ne analiza/evalua personal.

- Cum îl iubești pe cel de lângă tine? Sincer, sau într-un mod prefăcut? Identifică tiparele greșite (cu toții le avem!), roagă-te pentru acestea și corectează-le.
- Ce fel de „Piatră” e Isus pentru tine? Te încrezi în El? Arată viața ta personală și comunitară acest lucru?
- Cum e relația ta cu biserica? Iei parte la ceea ce se întâmplă în trupul lui Cristos? Slujești pe ceilalți? Aduci „jertfe duhovnicești”?

Notiçe

Lecția 4

1 Petru 2:11-25

Căutam să avem o purtare bună în relațiile cu autoritățile, motivați de pilda lui Hristos

I. Explicarea lecției

O credință bună duce la o purtare bună sau faptele tale îți arată de fapt credința ta.

Pasajul acesta începe cu un îndemn foarte puternic pe care autorul îl adresează cititorilor lui. În inima acestui îndemn stă o metaforă plină de semnificație – un credincios dedicat lui Dumnezeu este un străin și un călător în această lume. Dacă ne asumăm acest statut, atunci trebuie să înțelegem bine cum ar trebui să fie purtarea noastră.

Noi suntem **străini**, pentru că identitatea noastră e legată de un popor care are alt Dumnezeu decât dumnezeul veacului acestuia. Totodată noi suntem **călători**, deoarece facem parte și mergem spre o împărăție care nu e din lumea aceasta. Atenție deci cât și cum ne legăm de lumea aceasta, deoarece suntem doar în tranzit!

În noi înșine purtăm o luptă care se dă între identitatea nouă și cea veche. De **poftele firii pământești** pe care le avem cu toții, trebuie să fugim, nu să cochetăm cu ele, deoarece ele se războiesc cu sufletul.

De ce sufletul? Pentru că la capătul călătoriei noastre vom primi ca sfârșit al credinței noastre mântuirea sufletelor noastre. Astfel, poftele firii pământești se războiesc cu ceea ce este mai important în noi, cu esența existenței noastre. Domnul Isus spune: „Ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau, ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?”

Purtarea noastră bună îl **onorează pe Dumnezeu** în ochii celor care o văd. Iar o purtare bună presupune și chemarea la a suferi cu

răbdare, chiar și pe nedrept. Pentru aceasta trebuie să știm cine suntem în raport cu Dumnezeu și cu oamenii. În raport cu Dumnezeu, El e Stăpânul și eu robul, iar robul trebuie să asculte ce zice Stăpânul. În raport cu oamenii, noi alegem să-i iubim în modul în care Stăpânul definește această iubire. Doar așa (pentru Domnul), vom reuși să fim supuși oricărei stăpâniri și să rămânem în același timp liberi. Libertatea mea e permisă în perimetrul ascultării vocii lui Dumnezeu.

Libertatea pe care o am de la Dumnezeu trebuie să o folosesc pentru a învăța să ascult de El chiar și atunci când trec prin **suferință**.

Exemplul lăsat de Hristos, supunerea față de dreptul Judecător, este o valoare supremă în „economia” Lui Dumnezeu. Se pare că în planul Lui Dumnezeu, singura cale de a ajunge la slavă trece prin suferință.

Dar atunci când trecem prin suferință vom experimenta faptul că nu suntem singuri **în mijlocul suferinței!**

În final, Petru încheie capitolul reamintindu-ne că Dumnezeu e cu noi. Dumnezeu rămâne de-a lungul întregii noastre vieți Păstorul și Episcopul sufletelelor noastre, suflete râvnite atât de mult de către cel rău.

II. Discuții la grup: întrebări/aplicații

Întrebarea 1: La ce se referă „poftele firii pământești” și de ce sunt ele în conflict cu sufletul (vezi și Gal.4:16-21). Cum ne putem feri de ele (2 Tim.2:22)? Tu ce faci în mod concret în această privință?

Întrebarea 2: Datorită conectivității globale oferite de era internetului, oamenii au acum acces la aproape orice informații pe care și le-ar putea dori, inclusiv fapte și povești, ficțiune și adevăr despre ce înseamnă să fii credincios. Cum ar putea fi aplicat mesajul lui Petru din cap. 2:11–12 la epoca noastră de internet?

Cum putem ajunge la cei necredincioși?

Oare s-a schimbat strategia?

Ce trebuie să urmărească creștinii prin modul în care trăiesc?

Întrebarea 3: Care este rolul autorităților? Care trebuie să fie atitudinea creștinului față de autorități? (vezi și Romani 13:1-7). De ce ne este așa de greu să ne supunem? De ce e important să fii supus autorității?

Întrebarea 4: Cum poți să fii supus autorității, și totuși să fii om liber (v 16)?

Ce dorește Petru să ne transmită în acest verset? Cum împlinești tu acest sfat?

Întrebarea 5: Versetele 18-24 ne îndeamnă la supunere și acceptarea suferinței chiar și pe nedrept. Oare de ce? Cum ne ajută exemplul Domnului Isus Hristos? Care să fie un rol al suferinței? (vezi și Evrei 5:7-9)

Notiçe

Lecția 5

1 Petru 3:1-7

Efectele dedicării față de Cristos în relația de familie

I. Explicarea lecției

Secțiunea epistolei care începe în 2:13 ar putea fi numită „evanghelizare prin supunere”, sau, într-un sens mai larg, „evanghelizare prin mod de viață”. Trăirea creștina corectă în această lume, în acord cu modelul arătat de Cristos include și supunerea față de cei pe care Dumnezeu i-a pus peste noi: supunerea tuturor credincioșilor față de autoritățile statului, a angajaților față de conducerea firmei și a soțiilor față de soți. Chiar dacă creștinii nu sunt „acasă” în această lume, acest lucru nu îi scutește de la îndeplinirea îndatoririlor care le revin. Mai mult, acele îndatoriri fac parte din mărturia credinciosului pentru Cristos și pentru Evanghelie.

În acest pasaj, Petru se adresează soțiilor ai căror soți nu erau credincioși. Sfatul lui Petru pentru soțiile creștine este să respecte autoritatea soților. Aceasta nu înseamnă ascultare oarbă față de aceștia. Nu înseamnă că era necesar să îndeplinească orice poruncă sau să rămână în relații abuzive care să le pună viața în pericol. Femeile dobândiseră o anumită libertate în Imperiul Roman, libertate care le-a permis să exercite unele decizii cu privire la căsătoriile lor, la bani și la viața socială. Dar o soție creștină trebuia să se ocupe de nevoile soțului ei și a familiei, ca responsabilitate principală. Soția trebuie să acționeze cu respect față de soțul ei și să se supună deciziilor lui în ce privește familia lor. Scopul comportamentului ei este să-și câștige soțul la ascultarea Evangheliei.

După ce menționează că femeile creștine trebuie să aibă o viață caracterizată de curăție și reverență, Petru merge mai departe la ce înseamnă frumusețea femeii. El pune în contrast frumusețea

exterioară și cea interioară și le îndeamnă să-și considere aspectul exterior ca o chestiune secundară frumuseții personale și să se disocieze de tendința culturală de a se împodobi astfel încât să atragă atenția.

Virtuțile pe care Petru le laudă sunt „frumusețea unui spirit blând și liniștit, care este de mare valoare în ochii lui Dumnezeu.” Astfel de virtuți sunt plăcute lui Dumnezeu și au un impact puternic asupra soților necredincioși. „Spiritul liniștit” pe care Petru îl poruncește aici este ca soțiile creștine să evite cicăleala și disputele care ar împiedica un soț necreștin să vadă harul lui Dumnezeu. Petru își legitimează instrucțiunile privind comportamentul soțiilor creștine făcând apel la „femeile sfinte din trecut” prezentând-o ca exemplu pe Sara.

În finalul pasajului, Petru se adresează soților credincioși și le atrage atenția că trebuie să-și onoreze soțiile pentru a nu le fi împiedicate rugăciunile. Onoarea era valoarea definitorie a secolului I. Onoarea înseamnă a arăta respect sau stimă față de ceilalți. Cerința ca soții să-și onoreze soțiile este bazată pe principiul fundamental că atât bărbații, cât și femeile, sunt destinatari egali ai noii vieți disponibile în Hristos. Într-o cultură care a încercat uneori să limiteze dreptul femeilor de a primi moșteniri, Petru identifică ambele genuri ca având drepturi egale la moștenirea nepieritoare și neîntinat, păstrată în ceruri pentru noi.

Comportamentul soțului față de soția sa afectează răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunile sale. Disponibilitatea lui Dumnezeu de a răspunde rugăciunilor noastre este legată de comportamentul nostru față de ceilalți. Cu alte cuvinte, comportamentul nostru în familie este în strânsă relație cu dedicarea noastră față de Cristos și față de Evanghelie.

Interpretarea textului

În acest pasaj putem regăsi câteva principii pentru soții, respectiv pentru soți, pe care Petru le are în vedere pentru ca Evanghelia să aibă o mărturie puternică în familie.

În primul rând ni se spune că trăirea în curăție/puritate și reverența este un mijloc de evanghelizare eficient. Desigur că acolo unde este posibil, la aceasta se adaugă și proclamarea verbală.

Apoi, preocuparea soției creștine trebuie să fie în primul rând pentru frumusețea interioară, „caracterul nepieritor al unui duh blând și liniștit”. Aceasta nu înseamnă însă că frumusețea exterioară trebuie neglijată.

În al treilea rând, în familia creștină, soția are drepturi egale cu soțul asupra harului divin, de aceea trebuie să i se acorde respect și onoare.

II. Discuții la grup: întrebări/aplicații

Întrebarea 1: Cum poate fi comunicată Evanghelia doar prin comportament, fără a folosi cuvinte? Dați câteva exemple de caracteristici comportamentale care scot în evidență puterea Evangheliei.

Întrebarea 2: Ce înseamna curăție și reverență? Cum se manifestă ele în relația ta cu soțul și ce te motivează să trăiești în felul acesta?

Întrebarea 3: Cum ții în echilibru frumusețea interioară și aspectul exterior? Fă o evaluare a nivelului de reușită în păstrarea unui duh blând și liniștit. Solicită soțului să facă și el această evaluare. Comparați rezultatul și dacă este cazul, stabiliți împreună o strategie de îmbunătățire a calmului și înțelegerii în familie.

Întrebarea 4: În calitate de soț, prin ce îți manifesti respectul față de soția ta? Enumeră câteva trăsături care o definesc ca „vas mai slab”. De ce această sintagmă nu trebuie asociată unei poziții de inferioritate?

Întrebarea 5: Discutați în grup despre ce înseamnă a trăi în familie ca moștenitori cu drepturi egale ai harului. Care sunt domeniile vieții care fac dificilă această partajare?

Texte suplimentare pe aceeași temă: Efeseni 5:22-33, Col. 3:18.

Notiçe

Lecția 6

1 Petru 3:8-4:7

Răspundem cu bine la rău, după pilda lui Cristos

I. Explicarea lecției

Deși creștinii vor înfrunta opoziție, vestea bună e că nu trebuie să o facă singuri. Așadar, versetul 8 e destinat comunității. Frații și surorile trebuie să se echipeze corespunzător pentru a lupta împreună. Bineînțeles că, fiind puși față în față cu aceleași probleme, creștinii din aceeași biserică vor reacționa diferit. Astfel ei nu doar că vor lupta împotriva lumii, ci ar putea foarte ușor să ajungă să lupte și unii împotriva altora. De aceea, în primul rând este importantă chemarea la unitate a credincioșilor care se poate exprima prin:

- Aceleași gânduri – ceea ce indică un spirit de armonie;
- Simțind unii cu alții, adică: compasiune, înțelegere – abilitatea de a te pune în situația altora;
- Dragoste pentru frați – în contextul cărții aceasta înseamnă disponibilitatea de a te sacrifica pentru alții;
- Miloși – exprimă o afecțiune față de celălalt care nu e doar rațională, ci e simțită prin sentimente;
- Smeriți – ultimul ingredient fără de care nu poate exista unitatea;

În continuare, Petru îi încurajează pe credincioși să fie plini de râvnă pentru bine, mai ales fiindcă ei trăiesc într-o cultură care caută să acuze și să discrediteze creștinismul. Acest fapt arată cât este de important pentru credincioși să fie găsiți fără vină în orice comportament și în orice domeniu al vieții, pentru ca cei ce ne bârfesc „să rămână de rușine tocmai în lucrurile care ne vorbesc de rău”. Versetele 9-12 ne descriu comportamentul pe care trebuie să îl avem față de ostilitatea ce vine din afara bisericii. Învățăturile sunt pe aceeași *linie paradoxală lăsată de Isus*: răului i se răspunde

cu bine, ocară are ca și contramăsură binecuvântarea, adică vorbirea de bine.

În versetele 15-17, creștinul trebuie să poată să își apere credința. Originalul „a răspunde” din versetul 15 este „apologia”, de unde avem termenul apologetică. Așadar, în fața acuzațiilor, pe lângă un comportament ireproșabil, creștinul trebuie să își poată argumenta nădejdea care este în el. Aceste argumentări trebuie aduse cu blândețe și respect, nu din spirit de superioritate sau cu aroganță.

Restul pasajului este menit să încurajeze și să dea speranță ascultătorilor care înfruntă opoziție și suferință. Încurajarea este Însuși Hristos și exemplul Lui:

1. Solidaritatea cu Hristos. Așa cum ei trec prin suferință, așa a trecut și Hristos prin suferință.

2. Rodul suferinței. Exemplul lui Noe ne arată rodul suferințelor Lui. Așa cum Noe a fost izbăvit de potop prin corabia care l-a adăpostit, așa suntem și noi izbăviți prin suferințele lui Isus. Aidoma și suferințele noastre au ca rod sfințirea noastră (4:1).

3. Normalitatea suferinței. Dacă Hristos a pățimit, trebuie să ne înarmăm cu aceeași gândire: și noi vom pătimi. Așadar, să nu ne mire prezența suferinței.

4. Finalul suferinței. După ce Hristos a pățimit și a murit, El a fost înviat și ridicat în slavă. Același parcurs îi așteaptă și pe cei credincioși Lui. Așadar, speranța noastră nu constă în faptul că vom fi scutiți de suferință, ci în ceea ce va urma, după cum scrie Petru: „sunteți întristați pentru puțină vreme”.

II. Discuții la grup: întrebări/aplicații

Întrebarea 1: Cum cultivăm „aceeași minte” ca frații și surorile noastre din biserică?

Întrebarea 2: Care sunt costurile personale atunci când urmărești pacea între frați și unitatea bisericii?

Întrebarea 3: Poți da exemple personale când ai răspuns răului cu bine și ocarei cu binecuvântare? Dacă nu, este oare pentru că nu ai avut parte de rău, sau răspunsul a fost nepotrivit? De ce este așa de greu să răspunzi cu bine celor ce fac rău?

Întrebarea 4: Ești gata să dai socoteală pentru nădejdea din tine? Argumentează celor din grupul mic raționamentele personale pentru care crezi în Dumnezeu.

Întrebarea 5: Cu toate că suferința este o constantă în această lume, de ce suntem luați prin surprindere atunci când apare?

Notiçe

LECȚIA 7

Speranța gloriei veșnice ne dă putere să trăim, să slujim și să suferim pentru Cristos

Textul: 1 Petru 4:8-19

I. Explicarea lecției

Viața creștină trăită în credincioșie și dedicare, mai ales când acest lucru ne provoacă suferință, este o mărturie pentru Evanghelie și îi îndreaptă pe alții către Isus Cristos.

De aceea Petru insistă pe modurile practice de manifestare a credinței și apartenenței la Biserica lui Cristos. Pentru a patra oară în această scrisoare, (1:22; 2:17; 3:8) găsim îndemnul la dragoste. Termenul folosit denotă o dragoste profundă, capacitatea de a persevera în iubire, în pofida faptului că uneori oamenii sunt greu de iubit.

Un mod de a arăta dragostea în comunitate este practicarea ospitalității. Cuvântul grecesc pentru ospitalitate este compus din cele două cuvinte „dragoste” și „străin”. Creștinii se bazau pe ospitalitate unii față alții atunci când călătoreau, iar aceasta trebuia oferită fără comentarii.

În continuare, Petru reamintește că fiecare dintre credincioși primește diverse daruri de la Dumnezeu. Acestea trebuie împărtășite unii cu alții și astfel întreaga biserică este întărită și încurajată. Termenul pe care îl folosește pentru „dar” este *karisma*, care se referă în general la abilități și înzestrări date de Dumnezeu. În acest context, are un sens mai spiritualizat, referindu-se la acele daruri spirituale, precum cele pe care le menționează. Principiul aici este pur și simplu că orice dar pe care l-am primit – fie că este

material sau spiritual – este menit pentru a-i sluji pe alții și a-i încuraja pe semenii credincioși în Cristos.

Petru prezintă în mod specific două daruri. Primul este darul de a vorbi, iar al doilea este darul de a sluji. Acestea două sunt daruri pe care toți le putem primi și folosi. Fiecare dintre noi are capacitatea de a rosti Cuvântul lui Dumnezeu pentru viețile altora și de a folosi puterea și posesiunile pe care ni le-a dat Dumnezeu pentru a-i sluji pe alții.

Începând din acest pasaj, Petru pune un accent constant asupra trăirii în lumina gloriei viitoare. Suferința credincioșilor (4:12–19) este plină de speranță și poate fi îndurată cu bucurie pentru că sufletele lor sunt în mâinile unui Dumnezeu credincios (4:19) pe de o parte și pe de altă parte fiindcă răul va fi judecat și suferința va fi răsplătită în ziua judecății finale (4:13–14).

Interpretarea textului

Poporul lui Dumnezeu ar trebui să trăiască cu integritate, iubire și sfințenie în timp ce așteaptă întoarcerea Domnului. Această viață sfântă reflectă caracterul lui Dumnezeu, Îi aduce slavă și este un răspuns potrivit la sacrificiul lui Hristos. De aceea:

- Iubește-i pe frați
- Fii ospitalier
- Administrează corect darurile primite

Atunci când au experiența împărtășirii suferințelor lui Hristos, creștinii, nu numai că nu ar trebui să fie surprinși, ci atitudinea pe care ar trebui să o aibă este una de bucurie. Ei nu trebuie să reacționeze la suferință pentru credința lor într-un mod pe care le-ar fi rușine să-l recunoască atunci când îl vor vedea pe Isus față în față. Va veni o zi în care puterea și slava deplină a lui Isus vor fi revelate, iar creștinii trebuie să răspundă persecuției într-un mod care anticipează acel sfârșit.

II. Discuții la grup: întrebări/aplicații

Întrebarea 1: Cum înțelegi expresia „dragostea acopere o sumedenie de păcate”? Ce speri că se va întâmpla cu tine și cu cealaltă persoană dacă persisti să iubești pe cineva care a păcătuțit?

Întrebarea 2: Cum îi slujești pe alții cu darurile tale? Care sunt câteva modalități în care ai putea fi mai intenționat în a-ți folosi darurile pentru a încuraja trupul lui Hristos din Metanoia?

Discutați în grup despre posibilitățile și disponibilitatea de a fi ospitalieri. Dacă puteți oferi găzduire, aduceți lucrul acesta la cunoștință conducerii bisericii.

Întrebarea 3: Cum te simți când te identifici ca și creștin? Ce este plăcut și ce este dureros în a fi cunoscut ca și creștin?

Întrebarea 4: Cum a folosit Dumnezeu suferința în viața ta ca o modalitate de a-ți întări credința în El? Ce ai învățat despre El în mijlocul suferinței tale?

Discuțați care sunt câteva principii și tipare de viață care vă pot ajuta să rămâneți fideli și dedicați lui Cristos atunci când lucrurile devin dificile.

Întrebarea 5: Circumstanțele actuale îi motivează pe mulți predicatori să abordeze teme privitoare la vremea sfârșitului de care vorbește Petru. Cum te raportezi la astfel de mesaje? În ce fel te motivează la sfințenie și ascultare?

Notiçe

Lecția 8

1 Petru 5:1-14

Trăim prin harul Lui Dumnezeu până la finalul călătoriei noastre

I. Explicarea lecției

Petru, unul dintre cei trei apostozi din cercul intim al Domnului Isus Hristos, cel căruia Tatăl i-a făcut o descoperire unică la întrebarea Domnului Isus privitoare la identitatea Sa, se considera un prezbiter ca și cei cărora le scrie. Ce pildă de smerenie! Ce extraordinar model de conducere a Bisericii! Până și marele apostol Petru lasă lui Hristos locul de Păstor al Bisericii aducându-ne aminte de faptul că El este Capul unic al Bisericii. Și că va da cununa slavei celor care se implică în păstoria turmei lui Dumnezeu în mod cinstit. El aduce însă în fața celorlalți condițiile păstoririi turmei lui Dumnezeu: nu de silă, ci de bunăvoie, nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine, nu pentru afirmare personală, ci fiind un exemplu.

Supunerea trebuie să fie un mod de viață pentru creștin. Suntem chemați toți să ne supunem unii altora, împodobindu-ne cu smerenie în legăturile noastre. Și Dumnezeu ne va înălța la vremea potrivită, deci fiți fără grijă și teamă. Și deși avem harul ca Dumnezeu să se îngrijească de noi, suntem chemați să nu stăm cu mâinile în sân, ci să veghem, să fim treji, să ne împotrivim diavolului prin puterea credinței.

Dumnezeul oricărui har, care ne-a chemat la slava Lui, ne va desăvârși, ne va întări, ne va da putere și ne va face neclintiți, după ce vom trece însă prin suferință. Planul etern al lui Dumnezeu Tatăl are suferința în miezul lui, modelul fiindu-ne lăsat de însuși Fiul Său. Înțelegerea suferinței și cauzelor ei face parte din drumul spre

slavă, la care suntem chemați. Și Petru încheie: „Pacea să fie cu toți care sunt în Hristos Isus”.

II. Discuții la grup: întrebări/aplicații

Întrebarea 1: Cum trebuie făcută păstoria și care sunt pericolele celor care păstoresc? Cum arată un lider în viziunea lui Petru și cum arată un lider în ziua de azi? Care este miza păstoririi, slujirii?

Întrebarea 2: Supunerea trebuie să fie un mod de viață. În versetele 5–7 de ce crezi că Petru a scos în evidență credincioșii mai tineri? Ce beneficiu pot aduce credincioșii în vârstă, un plus pe care credincioșii mai tineri nu îl au? Ce poate învăța biserica modernă din acest îndemn? Care este cheia tuturor relațiilor noastre?

Întrebarea 3: Se pare ca nimic nu vine ușor în viața creștină. Deși v.7 ne asigură că Dumnezeu îngrijește de noi, care trebuie să fie atitudinea noastră în fața dușmanului?

Întrebarea 4: Conform v. 10, care sunt promisiunile finale ale lui Dumnezeu?

Care este mijlocul prin care credinciosul ajunge să beneficieze de aceste binecuvantări?

Întrebarea 5: Suferința și rolul ei e o temă principală în 1 Petru. Reamintiți-vă rolul suferinței citind și discutând fiecare din următoarele pasaje:

1 Petru 1:6-8.....

.....
.....

1 Petru 2:19-24.....

.....
.....

1 Petru 3:17-18.....

.....
.....
1 Petru 4:16-17.....
.....
.....

Citește acum si Romani 8:18. Cum te încurajează ceea ce spune Pavel aici și cum îți schimbă perspectiva pe care o ai asupra suferinței?

Înțelegerea suferinței și a cauzelor ei este primul pas înspre a accepta adevăratul har al lui Dumnezeu, har în care drumul spre slavă duce prin valea pătimirii. Iar argumentul decisiv al lui Petru este modelul lăsat de Hristos. Iar “Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus la slava Sa veșnică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintiți. A Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.”

Notiçe

Bibliografie

Barclay, William B., “1 Peter” in Michael J. Kruger, *A Biblical-Theological Introduction to the New Testament: The Gospel Realized*. Wheaton: Crossway, 2016.

Dodson, Jonathan K., *1–2 Peter and Jude: A 12-Week Study (Knowing the Bible)*. Wheaton: Crossway, 2017.

Jobs, Karen H., *Letters to the Church. A Survey of Hebrews and the General Epistles*. Grand Rapids: Zondervan, 2011.

MacArthur, John F., *1&2 Peter. Courage in Times of Trouble (MacArthur Bible Studies)*. Nashville: Word, 2000.

Nystrom, Carolyn, *1&2 Peter and Jude (LifeGuide Bible Studies)*. Downers Grove: IVP, 1992, 2002.

Wiersbe, Warren W., *The Wiersbe Bible Study Series. 1 Peter*. Colorado Springs: David C. Cook, 2011.

Wright, N. T., *1 & 2 Peter and Jude (N.T. Wright For everyone Bible study guides)*. Downers Grove: IVP, 2012.

